

Auditores Ornatissimi! Igen Díszes Hallgatóság!

Egyetemünk latin nyelvű hagyományait követve, hajdani rektor elődeim által használt egykori megszólítást idézve köszöntöm így Önöket.

Az első szó az emlékezésé, a köszöneté, a háláé. Készülve ugyanis a tanévnyitóra, és most, az Aula Magnába lépve felidézem azokat az eseményeket, amelyek egyetemi életemhez, egyetemünk díszterméhez kötnek. Látom, amikor 1982-ben először lépek át ennek az egyetemnek a kapuját, hogy túl a sorkatonai szolgálaton, történelem-orosz szakos elsőéves hallgatóként részt vegyek a Bölcsészettudományi Kar tanévnyitó ünnepségén, és az akkor még szokásos dékáni kézfogáson. Látom a diplomaosztó ünnepséget 1988-ban, majd 1991-ben egyetemi doktorrá, 1996-ban PhD-doktorrá avatásomat, és ahogy két évre rá átveszem docensi kinevezésem, majd pedig 2003-ban habilitációs oklevelemet. 1997 és 2000 között a Rektori Titkárság vezetőjeként, Szabó Miklós rektor úr mellett pedig számtalan egyetemi rendezvényt szerveztünk és bonyolítottunk le, olyat is, mint ez a mai. Soha nem gondoltam, hogy egyszer ugyanebben a teremben Egyetemünk rektoraként állhatok Önök előtt, és köszönhetem vendégeinket, hallgatóinkat, köztük az elsőéveseket is.

A szó most a köszöneté, a háláé. Mindazoknak, akik a pályán elindítottak, biztattak és támogattak. Szüleimnek és testvéreimnek, továbbá egykori kiváló tanárainknak, akik a tudomány világszínvonalú művelése mellett az Egyetem szolgálata terén is példával jártak elől. Köszönet továbbá családomnak: páromnak és gyermekeinknek, akiknek támogatására, szeretetére mindig bizton támaszkodhattam és támaszkodhatok. Köszönöm.

Tisztelt Szenátus! Tisztelt Miniszter Úr! Tisztelt Államtitkár Úr! Tisztelt Alapvető Jogok Biztosa Úr! Tisztelt Főpolgármester-helyettes Asszony! Tisztelt Rektor Urak! Tisztelt Vendégeink!

Gyakran elhangzik, hogy az ELTE Magyarország legrégebb óta folyamatosan működő egyeteme, és ez a folytonosság nem más, mint a hagyomány átörökítése generációról generációra. Az én szakterületemen ez még jobban érvényesül, mert a Régészettudományi Intézet elődjének, az – ahogy akkoriban nevezték – „Érem- és Régiségtani Tanszéknek” az alapítása Egyetemünkön egészen a XVIII. századig, pontosan 1777-ig, azaz 240 évvel

ezelőttre nyúlik vissza. 2014 óta vagyok a BTK Régészettudományi Intézetének igazgatója, így magam is nyomom követhetem a szakmai hagyományok átörökítését az intézeten belül. Olyan ismert tudós régészek, mint Mócsy András, Szabó Miklós és Alföldy Géza professzorok, akadémikusok nekem is a mestereim voltak. Nekik köszönhető, hogy a Savariában, szülővárosom, Szombathely római kori elődjében kapott inspirációt, a tudományos kutatómunkát megismerve, elsajátítva tudománnyá fejleszthettem. Utat mutattak, kutatni tanítottak, csakúgy, mint Egyetemünk bármely más karának, bármely más tudományterületének számos hasonlóképpen nagyformátumú tudós- és tanáregyénisége tette és teszi.

Hölgyeim és Uraim, Tisztelt Vendégeink!

A generációról generációra történő tudás-áthagyományozás jellemzi magát az európai egyetemi hálózatot is. Ókori előképek után, az egyetemeknek főként a XIII. században kifejlődött különböző típusai olyan stabil intézményrendszert képeznek a kultúrtörténetben, mint az államok és a történelmi egyházak. Kutatók azonban arra is felhívják a figyelmünket, hogy csupán a hagyományok tiszteletének talaján állva nem maradhattak volna fenn, ha nem vetik alá magukat a *“semper reformanda”* vagyis az *állandó újraformálás* elvének. Továbbá csak úgy lehettek az egyetemes emberi tudás őrzői és összegzői, hogy közben meg is újították azt. Ha tehát úgy gondoljuk, hogy a felsőoktatási intézményeknek a küzdelmei és megmaradásuk alapelvei mára teljesen megváltoztak, akkor tévedünk. Alapjaiban véve mindig is fenn kellett tartaniuk az egyensúlyt a megörökölt szabályok és a társadalom újító szándékai között.

Amennyiben a mai helyzet mégis újszerű, az a tudásnak és az innovációnak a nélkülözhetetlen szerepe a nemzetgazdaságok stabilitásában és fejlődésében. Az innováció a gazdaság motorja. Ezért ma már a nagyvállalatok és az államok is abban látják a jövőt, legalábbis itt, Európában mindenképpen, ha az egyetemi vagy más tudásközpontokkal hosszú távú együttműködést alakíthatnak ki. A cél pedig, hogy a megszülető innovatív megoldásokat minél előbb az állampolgárok – vagy más aspektusból nézve a fogyasztók – szolgálatába tudják állítani.

A tudást hordozó emberi erőforrás szerepe tehát nagyon felértékelődött, és annak megszerzéséért és megtartásáért világméretű verseny zajlik. Az intézményekre, így az

egyetemekre is, nagy felelősség hárul, hogy jól bánjanak a rájuk bízott anyagi és szellemi javakkal. Jogos elvárás, hogy törekedjenek az erőforrásaikat figyelembe vevő, helyes stratégiák kidolgozására. Bízom abban, hogy az elkövetkező rektori ciklus számos elemében folytatva, de némely elemében aktualizálva a rektor elődeim által kijelölt utat, meg fogja őrizni, sőt növelni fogja a fenntartó és a társadalom támogatását és bizalmát irántunk.

Ennek az alapját abban látom, hogy a vezetés során felszínre kerülő dilemmák között ne veszítsük el az egyensúlyunkat. Gondolom, hogy a budapesti vizes világbajnokságot sokan követték figyelemmel. Nekem az esemény néhány képe az emlékezetemben maradt. Az egyik közülük az, amikor a torony szélén a műugró versenyző éppen egyensúlyoz, ellökni készül magát, és lélegzetvisszafojtva összpontosít a gyakorlatára. Ritkán látható ilyen példaszerűen, hogy az egyensúly fenntartása mennyi erőfeszítést követel az embertől. Ugyanez igaz a vezetői alapelvek alkalmazásakor is, amikor értékeket egyensúlyban kell tartani.

Gondoljanak bele, hogy az ELTE egy városnyi méretű egyetem, amely a maga 30 000 fős közösségével Tata, Siófok vagy Jászberény lélekszámához mérhető. Egyik lába Budapesten van, a másik Szombathelyen, és nyolc kara – mint egy polip – számos tudományágat fog össze. A gyakorlóóvodától kezdve a csillagvizsgálón át például a Minőségbiztosítási Irodáig – hogy csak egyet a sok közül kiragadva megemlítsek – a legkülönbözőbb intézmények és szervezeti egységek viselik az ELTE nevét. Szinte unalomig ismételtjük, hogy idén is a mi egyetemünk az ország legnépszerűbb felsőoktatási intézménye, de így van, hiszen a felvételizők 12%-a leginkább az ELTE valamely képzésére kívánt volna a bejutni. Nem csoda, ha ez a változó közösség minden nap újratermeli azokat a dilemmákat, amelyeket én – az egyszerűség kedvéért – három nagyobb fogalompár köré csoportosítva értelmezek és kívánok bemutatni.

I. Az első és számomra talán a legfontosabb, az egység és a sokszínűség kérdése. Rektori pályázatomban az *Universitas et diversitas* címet adtam. Az *universitas* jelenti az oktatók, a dolgozók és a hallgatók közösségét, de ugyanígy lehet a tudományok összességét érteni alatta, amelyet a karok képviselnek. Sőt, jelentheti a társadalom egészét és a világegyetemet is. Rektorként azt vallom, hogy az egyetem karokból épül fel. Tehát az *universitas*, ami ebben az értelemben az egységet jelentő keret, amely a működést biztosítja, valójában a kari és tudományterületi sokszínűség érdekében áll fenn. Mégis komoly dilemma, hogy mikor kell az egységünket, és mikor a sokszínűséget képviselni.

Ha például az egyetem külső megjelenítéséről, mint a kommunikációs stratégia egyik eleméről van szó, akkor a helyes megoldás az egységes arculat kidolgozása, ahogyan ennek szabályozása a közelmúltban elkezdődött. Az ügyintézésben is fontos, hogy egységes szisztéma szerint dolgozzunk, mert ennek hiánya hátráltatja az eredményes és hatékony adminisztratív munkavégzést. Ha viszont unikális szakok megőrzéséről, vagy mondjuk, a tanári szakpárok egyedülállóan gazdag kínálatáról van szó, akkor a sokszínűségünk mellett kell érvelnünk. A sokszínűséget pedig nemcsak magunkra vonatkoztatva értelmezzük: jelentheti az a magyar oktatás és kutatás *diversitasát* is, amelyből a felsőoktatási intézmények nagy *universitasa*, vagyis egysége épül fel. Nem szeretnék egyetlen intézményt sem kiemelni, de az itt ülő vendégeink is tudják, hogy az ELTE-nek számos hazai és határon túli partnere van, rengeteg közös projektben veszünk részt és lépünk fel közösen a bennünket érintő szakpolitikai kérdésekben. Ez a továbbiakban is így lesz. Mind a tudományos és oktatási projektekből, mind pedig a közös érdekérvényesítésben számíthatnak ránk.

II. A következő gondolatom ahhoz kanyarodik vissza, amit a bevezetőmben már részben kifejtettem: vagyis a hagyomány és az újítás állandóan keresett egyensúlyához. Az ELTE jellemzően tudományegyetem, ahol világszínvonalú alap kutatások zajlanak, és ezen nem is kívánunk változtatni. Mégis úgy láttuk, úgy látták helyesnek elődeim is, hogy nyitni kell olyan alkalmazott képzések irányába, amelyek lehetővé teszik, hogy piaci szereplők bevonásával társadalmi és gazdasági súlyunkat növeljük. Idén csatlakozott hozzánk a szombathelyi Savaria Egyetemi Központ, amely kifejezetten az alkalmazott tudományok oktatásában vállal szerepet, nagyon helyesen. Mert miért ne képezzünk gépészmérnököket és mérnök informatikusokat a Dunántúlon, ha egyszer ezt a vállalatok igénylik, a kapacitásunk pedig megvan rá? És miért ne tennénk mellé a gazdasági képzési ágat is, ha egyszer jó volna el is adni az ott keletkező termékeket? Meggyőződésem, hogy nem leszünk mások, csak többek azáltal, hogy reagálunk a kihívásokra, miközben ez az ELTE tudományegyetemi létét nem sérti.

Itt szeretném megemlíteni, hogy mindig is vallottuk: a magas színvonalú és megújuló oktatás alapja a kutatómunka. Ez szerencsés módon egyezik a jogalkotók elképzeléseivel is. Úgy tapasztaltam, hogy támogató környezetben az oktatói és kutatói tevékenység jól kiegészíti egymást. A katedrán a tanár azonnali visszajelzést kaphat tudása kondíciójáról, ami kihat a kutatásai eredményességére. És fordítva: a legújabb kutatási eredmények visszacsatornázása

az oktatásba javítja az oktatói munka minőségét. Itt is csak a megfelelő arányokon van a hangsúly. Ebből következő lépésnek tartom a tehetséggondozás presztízisének megerősítését, valamint összekapcsolását egy átfogó kiválósági programmal, amely támaszkodik például a hagyományos szakkollégiumi rendszerünkre.

Mint látják, a minőség iránti elkötelezettségből továbbra sem kívánunk engedni, ehhez tartjuk magunkat. Csakhogy tévedés azt gondolni, hogy ma ez elegendő. A hallgatók ma már érezhetően céltudatosabbak: jól megfontolják, mire éri meg az időt és a pénzt fordítaniuk. Keresik a modern infrastruktúrát, igénylik az inspiráló környezetet és a színvonalas szolgáltatásokat. Ugyanígy a legjobb kollégáknak a megtartása is kihívást jelent. Figyelni kell tehát arra, hogyan változnak az igények, és hogy mivel lehet az ELTE-t mint képzőhelyet és mint munkahelyet megtartó közösségként működtetni. Az ehhez kapcsolódó konkrét intézkedések közül néhányat csak példaként említek meg.

- 1. Egyrészt jónak tartom a különböző egyetemi kiválóságot honoráló ösztöndíjakat, és törekedni fogok a belső ösztönzők fenntartására. Terveim között szerepel a teljesítmény alapú feladatellátás megteremtése, és a hozzá kapcsolt érdekeltségi rendszer kialakítása. Hosszú távon szeretném elérni azt is, hogy a dolgozók rátermettség alapján választódjanak ki vezetői feladatokra, és hogy később legyen módjuk vezetői képességeiket fejleszteni. Jogosnak tartom továbbá az Egyetemi Hallgatói Önkormányzat által szorgalmazott “*Egyetemi hallgatói díj*” bevezetését, hogy a hallgatók maguk is kifejezhessék elismerésüket társaik iránt.
- 2. Azt szokták mondani, hogy a modern társadalomban a kapcsolati tőke az egyik legértékesebb dolog. Az egyetem is kapcsolatok kiterjedt hálózata, térben és időben. Mégis kiaknázatlan például, jóllehet jelentős előrelépések történtek az elmúlt években e téren, az Egyetem *alumnus*ainak mozgósításában rejlő lehetőség. Pedig az ország szellemi elitjének jelentős része nálunk szerez diplomát. Támogatásukra számos kérdésben szükségünk lehet. Jelenleg a regisztrált *alumnus*ok száma dinamikusan növekszik, és reméljük, hogy hamarosan tízezres nagyságrendű közösséggé válik. Érdeemes lenne megszólítani közülük is azokat az örök (és nem öreg!) diákokat, akik a *lifelong learning*ben gondolkodva, esetleg újra beülnének hozzánk az iskolapadba.
- 3. Ha egyetemi szolgáltatásokról van szó, meg kell említeni a sportot. Idén 120 éves fennállását ünnepli a BEAC, amely több mint 5000 tagjával az ország legnagyobb sportolói közössége. Mivel a klub 90%-át az ELTE polgárai adják, joggal mondhatjuk: *nincsen egyetemi sport BEAC nélkül, és nincsen BEAC az ELTE nélkül*. Igaz ez

mostantól azért is, mert az Egyetem nagyobb szerepet kap a klub vezetésében. Patinás, jó hírű egyesületünk hagyományaihoz képest ugyanis elavult az infrastruktúránk, amit meg kell oldani. A jövőben a korszerűsítést a BEAC és a Kancellária közreműködésével, valamint a látványsport-támogatások bevonásával végezzük el. Középtávú célom, hogy sikerüljön a rendszeres mozgást a hallgatói élet színtereire bevinni, mert az egyetemi tömegsport és versenysport olyan közösségteremtő erővel bír, amit érdemes jobban kihasználnunk. A sport népszerűsítésében személyes példával fogok előljárni.

- 4. Az ELTE kiemelkedő szerepet tölt be a pedagógusképzésben, és ebben nagy szerepe van annak is, hogy gyakorlóintézményeit az ország legjobbjai között tartják számon. Az elmúlt néhány évben, a Kancellária segítségével sikerült plusz forrásokat szerezni fejlesztésre, így például sor kerülhetett régi épületeink energetikai korszerűsítésére. Ám ezekkel a fejlesztésekkel párhuzamosan hangsúlyt kell helyezni az oktatás eszköztárának megújítására is, gondolva itt elsősorban a digitális kultúra nyújtotta előnyökre. Ezen kívül hamarosan rendezni kell a pedagógusképzés igazgatási struktúráját, tekintettel a Tanárképző Központhoz nem tartozó intézmények jelenlegi helyzetére.
- 5. Sok szó esett oktatásról, kutatásról, de nem szóltam még mindazokról a munkatársainkról, akik nélkül, akiknek az elhivatottsága és az ELTE iránti elkötelezettsége, áldozatos munkája nélkül nem oktathatnánk és kutathatnánk úgy, ahogy azt nap mint nap tesszük. Célom, hogy ezen kollégáink megbecsültségének javítására, anyagi elismertsége növelésének szükségességére rektori működésem ideje alatt minduntalan felhívjam mindazon döntéshozók figyelmét, akiknek lehetősége van mindezen változtatni. Tisztelt Miniszter Úr! Ezt ezennel itt és most, meg is teszem.

Tisztelt Hallgatóság!

A sort folytathatnám, de talán ebből is látszik, hogy sok esetben az ELTE-n már meglévő értékek képezte alapra nagyon jól lehet építkezni, és mindössze néhány dolog újragondolásával a hagyomány összhangba hozható a korszerű elvárásokkal.

III. Végül a harmadik és egyben utolsó ígért fogalompár, amelynek viszonyában törekedni kell az egyensúly fenntartására: a nemzeti keretek és a nemzetközi kapcsolatok. Itt a nehézséget az jelenti, hogy bár a tudományt jellemzően egy adott államnak a határain belül,

egy adott társadalomnak a keretei között művelik, mégis a kutatásnak a legfontosabb értékmérője, hogy a nemzeti kereteken túl is tud-e érvényes megállapításokat tenni. Egyetemünk, bár a magyarországi felsőoktatási intézmények viszonylatában az egyik legsikeresebb vagy éppen a legsikeresebb intézmény, sajnos, az utóbbi években más hazai intézményekkel együtt egyes nemzetközi rangsorokban lejjebb csúszott. Helyét a nemzetközi versenyben nem, vagy csak nehezen tudja tartani. Ezért a következő rektori vezetés egyik legfontosabb feladatának tekinti, hogy ezt a tendenciát visszafordítsa. Májusban ellátogattam a Shanghai Ranking központjába, ahol világossá tették számunkra, hogy milyen kritériumoknak kell megfelelnünk az előrejutáshoz.

A nemzetközi elvárásoknak való megfelelésnek két útja van. Az egyik, hogy folytatva a megkezdett munkát, tovább kell növelni a nemzetközi, és elsősorban az európai hálózatokban és konzorciumokban való részvételünk súlyát és a pályázati aktivitásunkat. A másik, hogy megpróbáljuk a külföldi diákokat egyre nagyobb számban idevonzani, főleg alap- és mesterképzésekre. A külföldről érkezők nemcsak többletbevételt jelenthetnek a költségvetésünkben, de megítélésünk is javulhat azáltal, ha egyetemünk jó hírért viszik a világba. Erre már találunk is jól működő példákat az Egyetemen. Át kell viszont gondolni a külföldi diákok toborzását, mert magas követelményeinktől az ő esetükben sem tekinthetünk el. Nekünk nem egyszerűen külföldi hallgatókra, hanem tehetséges külföldi hallgatókra van szükségünk. Én ezt látom az egyik kitörési pontnak, és biztató, hogy ettől a tanévtől az ELTE-n olyan új szakokat vezetünk be, amelyek értékesek a nemzetközi piacon. Az angol nyelven elérhető, keresett szakokkal egy olyan nemzetközi képzési portfóliót alakíthatunk ki, amelyet jó szívvel ajánlhatunk a környező országokból, vagy akár messzebből érkezőknek is.

Nem szeretném azonban, ha azt gondolnák, hogy a nemzeti értékek őrzése, és a Kárpát-medencei szerepvállalásunk ehhez képest háttérbe szorul. Ellenkezőleg! Az előző rektori vezetés ezen a területen is nagy előrelépést tett. Nem véletlenül vehettük át például a Márton Áron Szakkollégium kezelését. Ezeket az eredményeket fenn kell tartani, és a magyar nyelvnek a szerepét erősíteni kell a tudományos munkában, hogy a magyarság a Kárpát-medencében tudományos szempontból is komoly tényező maradjon. Készek vagyunk tehát továbbra is biztosítani a nemzet számára az intellektuális utánpótlást, és stabil helyet szerezni a nemzetközi felsőoktatási piacon.

Ez elképzelhetetlen lenne kiválóan felkészült hallgatók nélkül. Önök nélkül, kedves Hallgatók. Első éveinknek, szám szerint mind a 9300-nak tiszta szívvel tanácsolom, hogy használják ki az egyetemi tanulmányaikra ajándékkul kapott éveket, hiszen jelenleg semmi más dolguk nincs, minthogy kitűnő tanáraik útmutatásával néhány éven belül kiváló szakemberek legyenek a bölcsészettudományok, a gyógypedagógia, az informatika, a jogtudomány, a pszichológia, a természet- és társadalomtudományok területén, vagy éppen remekül felkészült tanítókká, óvókká, általános vagy középiskolai tanárokká érjenek. Ezen évek során bizton támaszkodhatnak tudományuk iránt elkötelezett tanáraikra, és, ahogy azt az elmúlt napok alatt, gólyatáborokban, orientációs napokon, gólyahéten tapasztalhatták, felsős hallgatótársaikra és a Hallgatói Önkormányzat lelkes vezetőire, tagjaira. Egy picit, sőt, talán nem is olyan nagyon picit, mindenesetre szokatlan, tudomásom szerint Egyetemünk, de lehet, hogy teljes hazai felsőoktatás történetében eleddig páratlan ajándékot szeretnék átadni Önöket. Kicsit biztatásként, kicsit kedvcsinálásként, hiszen az egyetemi évek nem csak a tanulásról szólnak, hanem a kikapcsolódásról, a szórakozásról és mindarról, ami a fiatalok évek velejárója.

Egyetemünk 2017/2018. akadémiai évre felvételt nyert gólyáinak Fekete Péter úr, a Fővárosi Nagycirkusz igazgatója, miniszteri biztos felajánlására 1000 tiszteletjegyet adok szimbolikusan át – mindazoknak, akik 2017. október 16-án szeretnék megtekinteni a Fővárosi Nagycirkuszban a *Rómeó és Júlia* című előadást. Igazi ELTE díszelőadás, igazi ELTE Gólyagála lesz, az Önök tiszteletére. Igazgató úr, kedves barátom, szívből köszönöm ezt a nagyvonalú felajánlást.

Tisztelt Vendégeink, kedves egyetemi Polgárok!

Egység és sokszínűség, hagyomány és megújulás, nemzeti értékmentés és nemzetközi kapcsolatépítés – ezek a gondolatok jelölik ki az utat számunkra. Beszédemet azzal kezdtem, hogy generációról generációra örökítjük át a tudást, és tartjuk fenn a működésünkhöz szükséges intézményi keretet. Ebbe a keretbe pedig elsősorban emberek, emberi kapcsolatok foglaltnak bele. Mindig is az egyetemi polgárokon, az ő munkájukon, tehetségükön múlt az, hogy ez az intézmény fennmaradhatott.

Ezért szeretném megköszönni elődömnek, dr. Mezey Barnának és vezetőtársainak, hogy megőrizték, továbbvitték, megújították az Egyetemet. Köszönöm a Szenátus tagjainak, köztük



a hallgatók képviselőinek, hogy pályázatomat támogatásra érdemesnek ítélték, és hogy az együttműködésükre számíthatok. Továbbá köszönettel tartozom mindazoknak, akik az ELTE-t tehetségükkel, szorgalmukkal sikeressé teszik, mert nélkülük rektori programom nem volna megvalósítható. Gondolok itt elsőként kiváló kutatóinkra, akik az Európai Kutatási Tanács vagy az MTA, vagy egyéb hazai és külföldi pályázatok nyerteseiként képviselik az Egyetemet a legmagasabb nemzetközi tudományos körökben. Akik a konzorciumokban helytállva, felkészültségükkel, kreativitásukkal adnak képet arról, hogy milyen eredményekre vagyunk képesek.

Gondolok továbbá oktatóinkra és tanárainkra, akik felvértezik a diákokat tudással és lelkesedéssel, nélkülözhetetlenül fontos tehetséggondozó munkát végezve. A karokon, a gyakorlóintézetekben, a szakkollégiumokban és kutatóközpontokban dolgozó tanárok, pedagógusok és gyógypedagógusok erősítik társadalmi megbecsülésünket. Az ELTE büszkeségei között meg kell említeni a fiatal tehetségeket is, akik OTDK-n vagy külföldi diákversenyen szerzett helyezésekkel öregbítik hírnevünket. És nem feledkezhetünk meg sportolóinkról sem, akik világversenyeken, universiadén képviselik hazánkat és az ELTE-t, miközben jó példával járnak elől az egyetemi polgárok előtt, hogy válasszanak maguknak egészséges, tartalmas időtöltést. Köszönet illeti a munkatársakat, akik az oktatás és a kutatás sikere érdekében az ELTE mindennapi életét szervezik és irányítják, valamint, akik precízen és türelmesen működtetik az Egyetem szervezetét és annak teljes infrastruktúráját.

Ezért én is igyekszem a rám bízott, megtisztelő feladatot a legjobb tudásom és meggyőződésem szerint elvégezni. Köszönöm a bizalmat, sikeres tanévet és jó munkát kívánok Önöknek!